

Seedorf 43 jaar

Met het opheffingsappèl luidde brigadegeneraal Harm de Jonge het einde van de eerste en enige Nederlandse brigade in het buitenland in. Na 43 jaar werken en wonen in het buitenland gaan de "Seedorfangers" eindelijk weer terug naar huis.

In 1960 wordt de 41 Lichte Brigade opgericht. Deze brigade bestaat uit een verkenningsbataljon, een geniebataljon, commando- en verbindingstroepen. Hoewel de standplaats van de brigade gewoon in Nederland is, wordt er regelmatig in het noorden van Duitsland geoefend. Er worden weliswaar Nederlandse troepen gelegerd op kazernes in Hohne en Fallingborstel, maar een permanente aanwezigheid in Duitsland lijkt een te dure operatie. In augustus 1961 is de Berlijnse Muur gereed. Met het opsplitsen van Duitsland in een Bondsrepubliek en de Duitse Democratische Republiek begint in feite de Koude Oorlog. De NAVO komt lijnrecht te staan tegenover het Warschaupact. De landen in West-europa voelen zich bedreigd.

Een jaar later, in 1962, besluit Nederland permanent een brigade in Duitsland te legeren. De troepen die zich hier gaan vestigen, zullen gaan dienen als vooruitgeschoven post van de Nederlandse krijgsmacht. En dus betreft in 1963 een Nederlandse troepenmacht een kazerne op de Noord-Duitse laagvlakte, in de buurt van het dorpje Seedorf. De lichte brigade wordt 41 Pantser-

brigade en het tankbataljon van deze brigade vestigt zich in Hohne. De kazerne in Seedorf is in de jaren vijftig gebouwd en geldt in die tijd als zeer modern. Toch is het leven er voor de militairen in de beginperiode erg sober. Bovendien draaien ze lange diensten. Zowel de beroepsmilitairen als de dienstplichtigen krijgen per vijf weken slechts vijf dagen verlof. Ook in de weekends gaat het appèl gewoon door. Alles staat in het teken van paraatheid.

Terwijl zich langzaam maar zeker een goed getrainde brigade ontwikkelt in Seedorf, komen zich steeds meer familieleden van militairen in de omgeving de kazerne vestigen. Vooral in Zeven gaan veel Nederlanders wonen. De eerste 'Nederlandse wijk' noemt men de 'Kanariewijk', naar de kanariegele kleur van de gevels. Langzaam maar zeker ontwikkelt zich zo een echte Nederlandse gemeenschap in Duitsland. Er komt een Nederlandse basisschool, een Nederlandse school voor voortgezet onderwijs en voor degenen die vertier of afleiding zoeken wordt er naast de school een Holland Huis gebouwd. Het zijn vooral familieleden van de beroepsmilitairen die

In de begintijd van Seedorf was de verlofregeling nog vijf weken werken, vijf dagen vrij. Militairen waren dan ook erg blij als de vijf weken erop zaten. Dan konden zij met de trein naar huis. Tegenwoordig wordt er tot vrijdagmiddag gewerkt. Om 12.30 uur rijden er een busje van Defensie ingezet, maar de meeste militairen rijden inmiddels met hun eigen auto naar huis.

Seedorf 43jaar

Saamhorigheid is het begrip dat heel vaak viel tijdens de reünie van 22 april jongstleden. Dat is ook duidelijk te zien op deze foto uit 1965. Terwijl de AMX-tanks warmdraaien hebben de militairen even tijd voor wat ontspanning. Ze vermaken zich uitstekend op de geïmproviseerde ijsbaan.

Seedorf 43jaar

De koninklijke familie heeft altijd haar betrokkenheid getoond met de 'Seedorfgangers'. In juni 1965 brengt Prins Bernhard een bezoek aan de Oranje Nassauschool.

De oefeningen in Duitsland waren berucht. Een ander landschap en kou zorgen voor onvergetelijke momenten. Deze foto is gemaakt in 1968 tijdens een oefening met de M109.

Seedorf 43jaar

Seedorf
43/201

Er werd goed gebruik gemaakt van de omgeving. In de buurt van de kazerne, in het dorpje Godenstedt, komt onder belangstelling van enkele dorpsbewoners een tank uit de rivier de Oste rijden.

Film 'Tschus Seedorf'

Ruim 43 jaar Nederlandse aanwezigheid in Seedorf is vastgelegd in de film 'Tschus Seedorf'. In meer dan veertig minuten beeld, muziek en gesprekken wordt deze voor veel Nederlandse defensie medewerkers en hun gezinnen bijzondere plaats weergegeven. Van de grensovergang in 1963 tot aan de laatste ceremonie in mei 2006, alles is terug te zien. Oud-Seedorfers vertellen hoe ze zich in Seedorf voelden, hoe ze er hebben gewerkt en gewoond en wat er zo bijzonder was aan deze plaats. Duitse bureaus en autoriteiten leggen uit wat ze van de Nederlanders vonden. En verschillende deskundigen schetsen een beeld van het bijzondere van deze Nederlandse samenleving in Noord-Duitsland. Beelden van het appel, de verloven naar Nederland en de gerenoveerde legerplaats, gaan in elkaar over. De film is gemaakt door de Audiovisuele Dienst Defensie en wordt gratis ter beschikking gesteld aan het personeel dat nu in Seedorf is geplaatst en de legerplaats gaat verlaten. Voor de Duitse geïnteresseerden is er ook een vertaalde versie op de DVD geplaatst. Ook mensen die ooit in Seedorf hebben gewoond en gewerkt, kunnen een DVD aanvragen.

*Aanvragen kan op de volgende adressen per brief of mail:
Sectie Communicatie 41 Mechbrig Seedorf, Napo 880, 3509 VP Utrecht. E-mail:*

41MECHBRIG_COMM@MINDEF.NL

Officier CEB NSU Seedorf, Napo 881, 3509 VP Utrecht.

E-mail:

RW.POLMAN.TUIN@MINDEF.NL

Officier CEB Staf Nasag Rheindahlen, Napo 861, 3509 VP Utrecht. E-mail: JM.SOL:MINDEF.NL

zich in Duitsland vestigen. De dienstplichtigen vormen een ander leven. Zij zorgen ook voor een aparte sfeer op de legerplaats en gaan regelmaat uit in de Duitse discotheken.

Na een korte periode van aftasten, groeien de Nederlandse gemeenschap en de Noord-Duitsers langzaam naar elkaar toe.

In september 1968 wordt dan ook de eerste Duits-Nederlandse week gehouden in de straten van Zeven, compleet met Nederlandse marktkraampjes met kaas en haring, muziek en Volendammer klederdracht. Tot op de dag vandaag vindt er nog ieder jaar een Duits-Nederlandse week.

Ook in dat jaar wordt er een heuse Avondvierdaagse in Zeven georganiseerd. Dat blijkt zo'n succes dat de burgemeester probeert om het evenement nu ook na het vertrek van de Nederlanders voort te zetten. Dit jaar worden de Vier-Abend-Märsche, zoals het evenement nu heet, geheel door de Duitsers georganiseerd.

Met de komst van Michael Gorbatsjov als leider van Rusland in 1985 wordt de spanning tussen Oost en West langzaam minder. Het hoogtepunt en tevens het einde van Koude Oorlog wordt bereikt in 1989 met de val van de Berlijnse Muur. Met het verdwijnen van het 'rode gevaar' verliest ook de brigade in Seedorf haar directe taken van vooruitgeschoven post en daarmee haar strategisch bestaansrecht. Daarom vindt er begin jaren negentig een grondige reorganisatie plaats. Dit leidt tot de oprichting van een Duits-Nederlands legerkorps en de 41 Pantserbrigade verandert weer in 41 Lichte Brigade omdat het tankbataljon weer teruggaat naar Nederland. In 1992 en 1993 worden de Nederlandse kazernes in Langemannshof en Hohne gesloten.

Seedorf
43 jaar

In 1968 vindt voor de eerste keer een 'Hollandse' avondvierdaagse plaats in Zeven. Deze vierdaagse kan worden gezien als symbool van de integratie tussen de Duitse en Nederlandse bevolking. Deze foto is uit 1970 en laat zien dat er behalve Nederlandse militairen ook Duitsers meelopen.

Seedorf
43 jaar

Samenwerking met de lokale bevolking begon al vrij snel concreet te worden. Zo werd er verschillende malen een brug gelegd over de Oste. Deze foto stamt uit 1968, maar ook afgelopen jaar werd er nog een brug gelegd. De lokale boeren maken van deze brug gebruikt tijdens de oogstperiode. Zo hoeven zij geen kilometer om te rijden.

Seedorf
43 jaar

In september 1986 brengt ook koningin Beatrix een bezoek aan Seedorf en Zeven. Om haar betrokkenheid bij de Nederlandse samenleving te benadrukken brengt zij hier een bezoek aan de kinderen van de Oranje Nassauschool, een Nederlandse basisschool in Zeven.

Het einde van de Koude Oorlog betekent voor de Nederlandse militairen dat zich een wezenlijke taakverschuiving voordoet. De aandacht verschuift van het verdedigen van NAVO-gebied naar crisisbeheersing. Militairen uit Seedorf nemen deel aan uitzendingen als UNPROFOR, IFOR-1, SFOR-4, SFOR-8, SFOR-11, SFOR-15, SFOR-16, KFOR-2 en SFIR-3. Door de hechte gemeenschap vinden partners van uitgezonden militairen steun bij elkaar. Dat gebeurt thuis of in het Holland Huis. Omdat de rest van hun familie in Nederland zit, zijn zij op elkaar aangewezen. Dat maakt dus niet alleen de sfeer onder militairen in Seedorf bijzonder, maar de sfeer van de hele Nederlandse gemeenschap. De taakverschuiving betekent voor Defensie dat er een behoefte komt aan drie gelijkvormige brigades. Daarom wordt de brigade in Seedorf in 1991 omgevormd van licht naar gemechaniseerd. De 41 Gemechaniseerde Brigade draait dan, samen met 13 Gemechaniseerde Brigade en 43 Gemechaniseerde Brigade, afwisselend uitzendingen.

In juni 2003 staat de brigade opeens volop in het nieuws. Zowel de Nederlandse als de Duitse media hebben alle aandacht voor het bericht dat de Nederlanders op korte termijn de kazerne in Seedorf gaan verlaten. De lokale bevolking is ook geschokt en begint spontaan te protesteren tegen het vertrek van de Nederlanders. Het mag niet baten. De plannen worden concreet en uiteindelijk wordt besloten dat 2006 het jaar wordt waarin alle Nederlanders dan echt de kazerne zullen verlaten.

Zaterdag 6 mei waren de Ministers van Defensie Jung (Duitsland) en Kamp (Nederland) hoogstpersoonlijk aanwezig om getuige te zijn van het opheffingsappèl van de brigade. Op dit moment zijn de meeste eenheden onder bevel gesteld van Nederlandse kazernes. Dat wil overigens niet zeggen dat de kazerne verlaten is. Op dit moment worden er nog steeds oefeningen gedraaid, maar het accent ligt wel op het voorbereiden van de verhuizing.

Seedorf
43 jaar

Een uitzending werd voor een groot deel in Seedorf geregeld, ook op het logistieke vlak. Op deze foto wordt de trein beladen in het dorpje Godenstedt dat vlak bij de kazerne ligt. De tanks die u hier ziet gingen enkele dagen later naar het voormalig Joegoslavië voor de inzet in het kader van SFOR.

Seedorf
43 jaar

Na het verdedigen van ons land tijdens de Koude Oorlog, kreeg 41 Gemechaniseerde Brigade een nieuwe taak. Langzaam werd het accent gelegd op uitzendingen. Hier ziet u hoe er patrouille gereden wordt in Irak.

Mei 2006. Met het officiële opheffingsappèl komt er een einde aan het bestaan van 41 Gemechaniseerde Brigade. De laatste commandant van deze brigade, brigadegeneraal Harm de Jonge, krijgt van de Duitse Minister van Defensie, Franz Josef Jung, het Ehrenkreuz in Gold.

GRIFFIOEN

Bernard Alen

Forige keer hat ik nóg iets willen fertellen over Torenvalk, maar dat is door de komat van de nieuwe generaal er bij Ingeschoten. Een ding sit me niet lekker en dat wou ik tog wel effe luchten hier. Er sijn een heleboel meten die denken dat het op oefening verboden is om sich te wassen. Vroeger hebben se mijn geleert dat je neus an je kop sit om te ruiken en dat je voeten dienen om te lopen. Maar bij Torenvalk hadden een heleboel lui de zaak omgedraaid. Daar liep de neus en roken de voete. Nou dacht ik dat we tijdens de oefening toch wel voldoende water hebbe gehad om je kakkies te wassen. Je hoefde ze alleen af en 's nachts maar onder het zell door te staken. Hadde we daar een paar mannen in de kample uit de agrarische sector met een paar fullie hoeven dat was heel bar. Seg ik tege de ene, je hep wel een paar vullie poten, maar nog niet so erg as je maat. Hij segt nogal een kunst, hij is bijna een heel jaar ouwer as ik.

Nou ajuus dan.

Na 40 jaar de onthulling van de echte B(ernard)ALEN

Voor de meeste militairen en hun gezinnen die tussen 1966 en 1970 in Seedorf gelegerd waren, is B.ALEN geen onbekende. Jarenlang schreef hij wekelijks in De Griffioen (het militaire weekblad) over alles wat er in zijn leven plaats vond. Met natuurlijk de nadruk op militaire gebeurtenissen. Ook de bewust slechte schrijfstijl was een schot in de roos.

Elke week werd er bij de familie van B.ALEN gevochten om De Griffioen. Iedereen wilde als eerste lezen wat hij nu weer te melden te had.

Eén van zijn verhalen ging over een vakantie in Oostenrijk, "waar hij op een ochtend dacht "De Dubbele" tegen het lijf te lope. Maar gelukkig fiel het mee, want het was een koe met een bel om zijn nek. Se leke wel op mekaar, alleen "De Dubbele" heeft geen bel om se nek". De vrouw van B.ALEN lag in een deuk en sprak de historische woorden "Het lijkt wel of B.ALEN met ons op vakantie was in Oostenrijk".

De schrijfster van dit stukje (Betty), ontdekte in 1969 per ongeluk dat haar vader B.ALEN was.

Haar werd op het hart gedrukt hier nooit met iemand over te praten. Tot op de dag van vandaag is dit ook niet gebeurd.

De reünie op 22 april jl. in Seedorf leek zijn 4 dochters een goede gelegenheid om te onthullen dat Adjudant H. Flierman 4 jaar lang als B.ALEN schreef in De Griffioen. Inmiddels is B.ALEN afgezwaaid en woont samen met zijn vrouw in het Drentse Zuidwolde. Lichamelijke problemen maakten het voor hem onmogelijk om naar Seedorf te gaan. Door na 40 jaar zijn identiteit te onthullen, hebben de dochters, die wel aanwezig waren bij de reünie in Seedorf, het gevoel dat hij er op 22 april toch een beetje bij was.

Met vriendelijke groet,

Betty Flierman
Ina Flierman
Lidy Flierman
Geke Flierman